

“मीठे बच्चे- बेहदको सुखको लागि तिमिलाई बेहदको ज्ञान मिल्छ, तिमिले फेरि राजयोगको शिक्षाद्वारा राजाई लिइरहेका छौ।”

प्रश्न:- तिमो ईश्वरीय कुटुम्ब (परिवार) कुन कुरामा बिल्कुलै निराला छ?

उत्तर:- यस ईश्वरीय कुटुम्बमा कोही एक दिनका बच्चा छन्, कोही ८ दिनका छन्। तर सबैले पढिरहेका छन्। बाबा नै टिचर बनेर आफ्ना बच्चाहरूलाई पढाइरहनु भएको छ। यो हो अद्भुत कुरा। आत्माले पढ्छ। आत्माले भन्छ- बाबा। बाबाले फेरि बच्चाहरूलाई ८४ जन्मको कहानी सुनाउनु हुन्छ।

गीत:- दूरदेश का रहने वाला.....

ओम् शान्ति। वृक्षपतिबार, त्यसलाई नाम राखिदिएका छन् बृहस्पति। यी पर्व आदि त वर्ष-वर्ष मनाउँछन्। तिमिले हरेक हप्ता बृहस्पति डे मनाउँछौ। वृक्षपति अथवा यस मनुष्य सृष्टिरूपी वृक्षको जो बीजरूप हुनुहुन्छ, चैतन्य हुनुहुन्छ, उहाँले यस वृक्षको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्नुहुन्छ, अरु जति पनि वृक्ष छन् ती सबै जड हुन्। यहाँ हुनुहुन्छ चैतन्य, यसलाई भनिन्छ कल्पवृक्ष। यसको आयु हो ५ हजार वर्ष र यो वृक्ष ४ भागमा छ। हरेक चीज ४ भागमा हुन्छ। यो दुनियाँ पनि ४ भागमा छ। अब यस पुरानो दुनियाँको अन्त्य छ। दुनियाँ कति विशाल छ, यो ज्ञान कुनै पनि मनुष्य मात्रको बुद्धिमा छैन। यो हो नयाँ दुनियाँको लागि नयाँ शिक्षा। अनि फेरि नयाँ दुनियाँको राजा बन्नको लागि अथवा आदि सनातन देवी-देवता बन्नको लागि शिक्षा पनि नयाँ छ। भाषा त हिन्दी नै हुन्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- जब अरु राजाई स्थापना हुन्छन् अनि उनको भाषा अलग हुन्छ। सत्ययुगमा के भाषा हुन्छ? बच्चाहरूले थोरै-थोरै जानेका छन्। पहिला बच्चीहरू ध्यानमा गएर बताउँथे। त्यहाँ कुनै संस्कृत हुँदैन। संस्कृत त यहाँ हुन्छ नि। जो यहाँ छ त्यो फेरि त्यहाँ हुन सक्दैन। बच्चाहरूले जानेका छन्- यहाँ हुनुहुन्छ वृक्षपति। उहाँलाई फाँदेर, वृक्षका रचयिता पनि भन्छन्। यो हो चैतन्य बीजरूप। ती सबै हुन् जड। बच्चाहरूले सृष्टिको आदि मध्य अन्त्यलाई पनि जान्नुपर्छ नि। यस समय ज्ञान नहुनाले मनुष्यहरूलाई सुख छैन। यो हो बेहदको ज्ञान, जसबाट बेहदको सुख हुन्छ। हदको ज्ञानबाट काग विष्टा समान सुख मिल्छ। तिमिलाई थाहा छ- हामीले बेहदको सुखको लागि अहिले पुरुषार्थ गरिरहेका छौं फेरि। यी ‘फेरि’ अक्षर केवल तिमिले सुन्छौ। तिमिले नै फेरि पनि मनुष्यबाट देवता बन्नको लागि यो राजयोगको शिक्षा प्राप्त गरिरहेका छौ। यो पनि तिमिलाई थाहा छ- ज्ञानका सागर बाबा निराकार हुनुहुन्छ। निराकारी त सबै आत्माहरू हुन्, तर सबैको आ-आफ्नो शरीर छ। उहाँको जन्मलाई अलौकिक जन्म भनिन्छ। अरु कोही मनुष्यले यस्तो जन्म लिन सक्दैन, जसरी उहाँले लिनुहुन्छ। यिनको पनि वानप्रस्थ अवस्थामा प्रवेश गर्नुहुन्छ। बच्चाहरूलाई सम्मुख बसेर सम्झाउनु हुन्छ, अरु कसैले आत्माहरूलाई बच्चा-बच्चा भन्न सक्दैन। कुनै पनि धर्मका होउन्, जानेका छन्- शिवबाबा हामी आत्माहरूका पिता हुनुहुन्छ, उहाँले त अवश्य बच्चा-बच्चा नै भन्नुहुन्छ। बाँकी कुनै पनि मनुष्यात्मालाई ईश्वर भन्न सकिँदैन, बाबा भन्न सकिँदैन। भन्न त गान्धीलाई पनि बापू भन्थे। नगरपालिकाको मेयरलाई पनि पिता भनिदिन्छन्। तर ती पिता हुन् सबै देहधारी। तिमिलाई थाहा छ- हाम्रा आत्माहरूका बाबाले हामीलाई पढाउनु हुन्छ। बाबाले घरी-घरी भन्नुहुन्छ- आफुलाई आत्मा सम्झ। उहाँ बाबा आएर पढाउनु हुन्छ पनि आत्माहरूलाई। यो हो ईश्वरीय कुटुम्ब। बाबाको यति धेरै बच्चाहरू छन्। तिमिले पनि भन्छौ- बाबा हामी हजुरका हौं। तिमिहरू बच्चा भयौ। भन्छन्- बाबा म एक दिनको बच्चा हुँ, ८ दिनको बच्चा हुँ, १ महिनाको बच्चा हुँ। पहिला अवश्य सानो नै हुन्छ। २-४ दिनको बच्चा भए पनि अंगहरू त ठूला हुन्छन् नि। त्यसैले सबै ठूला बच्चाहरूलाई पढाइ चाहिन्छ। जति पनि आउँछन् सबैलाई बाबाले पढाउनु हुन्छ। तिमिले पनि पढाउँछौ। बाबाको बच्चा बन्यौ फेरि बाबाले सम्झाउनु हुन्छ, तिमिले ८४ जन्म कसरी लियो? बाबा भन्नुहुन्छ- म पनि धेरै जन्मको अन्त्यमा यिनमा प्रवेश गर्छु र फेरि पढाउँछु। बच्चाहरूले जानेका छन्- यहाँ हामी उच्च भन्दा उच्च टिचरको पासमा आएका छौं, जसबाट नै फेरि यी टिचर निस्केका हुन्, जसलाई पण्डा भनिन्छ। उनीहरूले पनि सबैलाई पढाइरहन्छन्। जे-जे बुझ्दै जान्छन्, पढाइरहन्छन्।

पहिला-पहिला त यही सम्झाऊ- दुईवटा पिता हुनुहुन्छ। एक लौकिक र दोस्रो पारलौकिक। ठूलो त अवश्य पारलौकिक बाबा हुनु भयो, जसलाई भगवान भनिन्छ। तिमिलाई थाहा छ- अहिले हामीले पारलौकिक बाबा

पाएका छौं, अरु कसैलाई थाहा छैन। बिस्तारै-बिस्तारै बुझ्दै जान्छन्। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी आत्माहरूलाई बाबाले पढाउनु हुन्छ। हामी आत्माहरूले नै एक शरीर छोडेर फेरि अर्को लिन्छौं। सर्वश्रेष्ठ देवता बन्छौं। उच्च भन्दा उच्च बन्नको लागि आएका छौं। कति बच्चाहरूले चल्दा-चल्दै उच्च भन्दा उच्च पढाइलाई छोडिदिन्छन्, कुनै न कुनै कुरामा संशय आउँछ या मायाको कुनै तुफान सहन गर्न सक्दैनन्, काम महाशत्रुसँग हार खान्छन्, यिनै कारणले पढाइ छुट्छ। काम महाशत्रुको कारण नै बच्चाहरूलाई धेरै सहन गर्नु पर्ने हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- कल्प-कल्प तिमी अबला माताहरूले नै पुकार्छौं। भन्छन्- बाबा हामीलाई नंगन हुनबाट बचाउनुहोस्। बाबा भन्नुहुन्छ- याद सिवाय अरु कुनै मार्ग छैन। यादबाट नै बल आउँदै जान्छ। माया बलवानको तागत कम हुँदै जान्छ। फेरि तिमी छुट्छौ। यसरी धेरैजना बन्धनबाट छुटेर आउँछन्। फेरि अत्याचार हुन बन्द हुन्छ फेरि आएर शिवबाबासँग ब्रह्माद्वारा बातचित गर्छन्। यो पनि बानी पार्नुपर्छ। बुद्धिमा यो रहनु पर्छ- हामी शिवबाबाको पासमा जाँदै छौं। उहाँ यस ब्रह्मा तनमा आउनु हुन्छ। हामी शिवबाबाको सम्मुख बसेका छौं। यादबाट नै विकर्म विनाश हुन्छ। आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नु छ। यही शिक्षा मिल्छ। बाबासँग मिलन मनाउन आउँदा पनि आफूलाई आत्मा सम्झ। आत्म-अभिमानि भव। यो ज्ञान पनि तिमीलाई अहिले मिल्छ। यसमा नै मेहनत छ। त्यस भक्तिमार्गमा त कति वेद शास्त्र आदि पढ्छन्। यहाँ त एउटै मेहनत छ- केवल यादको। यो धेरै सहज भन्दा सहज छ, धेरै कठिन भन्दा कठिन पनि छ। बाबालाई याद गर्नु- यस भन्दा सहज कुनै कुरा छैन। बच्चा पैदा हुनासाथ मुखबाट बाबा-बाबा निस्कन्छ। बच्चीको मुखबाट आमा निस्कन्छ। आत्माले स्त्रीको शरीर धारण गरेको छ। बच्ची आमाको पास नै जान्छन्। बच्चाले प्रायः बाबालाई याद गर्छ किनकि वर्सा मिल्छ। तिमी आत्माहरू त सबै बच्चा हौ। तिमीलाई वर्सा मिल्छ बाबाद्वारा। आत्मालाई बाबाबाट वर्सा मिल्छ, याद गरेर। देह-अभिमानि भयौ भने वर्सा प्राप्त गर्न कठिनाई हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले बच्चाहरूलाई नै पढाउँछु। बच्चाहरूले पनि जानेका छन्- हामी बच्चाहरूलाई बाबाले पढाउनु हुन्छ। यो कुरा बाबा सिवाय कसैले बताउन सक्दैन। उहाँसँग नै भक्तिमार्गमा तिमी प्रियतमा थियो। तिमीहरू सबै प्रियतमा थियो, उहाँ प्रियतमा। सारा दुनियाँ प्रियतमा हुन् एक प्रियतमा। परमात्मालाई सबैले परमपिता पनि भन्छन्। बाबालाई प्रियतमा भनिदैन। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- तिमी भक्तिमार्गमा प्रियतमा थियो। अहिले पनि छन् धेरै, तर परमात्मा कसलाई भनिन्छ, यसमा धेरै अलमलिएका छन्। गणेश, हनुमान आदिलाई परमात्मा भनेर एकदम धागो नै अल्झाइदिएका छन्। एक बाबा सिवाय कसैले ठीक गर्न सक्दैन। कसैको तागत छैन। बाबा नै आएर बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। बच्चाहरूले फेरि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार बुझ्छन् र बुझाउन लायक बन्छन्। राजधानी स्थापना भइरहेको छ। हबह कल्प पहिला जस्तै तिमीले यहाँ पढ्छौ। फेरि प्रारब्ध नयाँ दुनियाँमा पाउँछौ, त्यसलाई अमरलोक भनिन्छ। तिमीले कालमाथि विजय पाउँछौ। त्यहाँ कहिल्यै अकालमा मृत्यु हुँदैन। नाम नै छ स्वर्ग। तिमी बच्चाहरूलाई यस पढाइमा धेरै खुसी हुनुपर्छ। बाबाको याद गर्दा बाबाको सम्पत्ति पनि याद आउँछ। सेकेण्डमा सारा ड्रामाको ज्ञान बुद्धिमा आउँछ। मूल वतन, सूक्ष्म वतन, स्थूल वतन, ८४ को चक्र, यो नाटक सारा यहाँ नै बनेको छ। बाँकी सबै हुन् उपकथा। बाबाले ज्ञान पनि तिमीलाई सुनाउनु हुन्छ। तिमी नै सबैभन्दा उच्च फेरि नीच बनेका छौ। डबल शिरताज राजा अनि फेरि बिल्कुलै रंक। अहिले भारत रंक भिखारी छ। प्रजाको प्रजामाथि राज्य छ। सत्ययुगमा थियो डबल शिरताज महाराजा-महारानीको राज्य। सबैले मान्छन्, आदि देव ब्रह्मालाई धेरै नाम दिएका छन्। महावीर पनि उनलाई भन्छन्, महावीर हनुमानलाई पनि भन्छन्। वास्तवमा तिमी बच्चाहरू नै सच्चा-सच्चा महावीर हनुमान हौ किनकि तिमी योगमा यति रहन्छौ जसबाट मायाको जति नै तुफान आउन् तर तिमीलाई हल्लाउन सक्दैनन्। तिमी महावीरका बच्चाहरू महावीर बनेका छौ किनकि तिमीले मायामाथि विजय पाउँछौ। ५ विकार रूपी रावणमाथि हरेकले विजय पाउँछन्। एक जनाको मात्र कुरा होइन। तिमी हरेकले धनुष तोड्नु छ अर्थात् मायामाथि विजय प्राप्त गर्नु छ। यसमा लडाईं आदिको कुनै कुरा होइन। यूरोपवासी कसरी लड्छन्, भारतमा कौरवहरू र यौवनहरूको लडाईं हुन्छ। गायन पनि गरिएको छ- रगतको नदी बग्छ। दूधका पनि नदीहरू बग्छन्। विष्णुलाई क्षीरसागरमा देखाउँछन्, लक्ष्मी-नारायण हुन् पारसनाथ। उनीहरूको फेरि नेपालमा विष्णुको चित्र बनाइएको छ। तलाउ पनि बनाउँछन्। अब तलाउमा दूध कहाँबाट आयो! विशेष दिनमा त्यस तलाउमा दूध राख्छन्। फेरि देखाउँछन् क्षीरसागरमा विष्णु सुतिरहेको। अर्थ केही पनि छैन। ४ भुजावाला मनुष्य त कोही हुँदैन।

अहिले तिमी बच्चाहरू समाजसेवी हौ, रुहानी बाबाका बच्चाहरू हौ नि। बाबाले सबै कुरा सम्झाउनु हुन्छ, यसमा कुनै संशय आउनु हुँदैन। संशय मतलब मायाको तुफान। तिमीले मलाई बोलाउँछौ नै हे पतित-पावर्न आउनुहोस्, आएर हामीलाई पावर्न बनाउनुहोस् भनेर। बाबा भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर्यौ भने तिमी पावर्न बन्छौ। ८४ को

चक्रलाई पनि याद गर्नु छ। बाबालाई भनिन्छ पतित-पावन, ज्ञानका सागर, दुई चीज हुने भयो। पतितहरूलाई पावन बनाउनु हुन्छ र ८४ को चक्रको ज्ञान सुनाउनु हुन्छ। यो पनि तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- ८४ को चक्र घुमिरहन्छ, यसको अन्त्य हुँदैन। यो पनि तिमीले नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जानेका छौ- बाबा कति मीठा हुनुहुन्छ, उहाँलाई पतिहरूको पति पनि भन्छन्। बाबा पनि हुनुहुन्छ। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- मबाट तिमी बच्चाहरूलाई एकदम धेरै वर्सा मिल्छ। तर यस्तो म बाबालाई पनि छोडपत्र दिन्छन्। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ, पढाइलाई नै छोडिदिन्छन्। मतलब छोडपत्र दिन्छन्, कति बेसमझ छन्। जो बुद्धिमान् बच्चाहरू छन्, उनले सहजै सबै कुरालाई बुझेर अरुलाई पढाउन थाल्छन्। उनले तुरुन्तै निर्णय लिन्छन्। त्यस पढाइबाट के मिल्छ र यस पढाइबाट के मिल्छ? के पढ्नु छ। बाबा बच्चाहरूसँग सोध्नुहुन्छ, बच्चाहरूले सम्झन्छन् पनि- यो पढाइ धेरै राम्रो हो। फेरि पनि भन्छन् के गरौं, लौकिक पढाइ पढिँ भने त मित्र-सम्बन्धी आदि असन्तुष्ट हुन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- दिन-प्रतिदिन समय धेरै कम हुँदै जान्छ। यति पढाइ त पढ्न सक्दैनौ। धेरै जोडले तयारी भइरहेको छ। हर प्रकारले तयारी हुन्छ नि। दिन-प्रतिदिन एक-अर्कामा दुस्मनी बढ्दै जान्छ। भन्छन् पनि, यस्ता-यस्ता चीजहरू बनाएका छन् जसबाट तुरुन्तै सबैलाई खलास गरिदिन्छन्। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- ड्रामा अनुसार अहिले नै लडाईं लाग्न सक्दैन, राजाई स्थापना हुनु छ तबसम्म हामी पनि तयारी गरिरहेका छौं। यिनले पनि तयारी गरिरहन्छन्। तिम्रो पछि गएर धेरै प्रभाव देखिन्छ। गायन पनि गरिन्छ- अहो प्रभु तिम्रो लीला। यो यसै समयको गायन हो। यो पनि गायन गरिएको छ- तिम्रो गति-मति न्यारा। सबै आत्माहरूको पार्ट भिन्नै छ। अहिले बाबाले तिमीलाई श्रीमत दिइरहनु भएको छ- म एकलाई याद गरौं भने विकर्म विनाश हुन्छ। कहाँ श्रीमत, कहाँ मनुष्यहरूको मत। तिमीलाई थाहा छ- विश्वमा शान्ति स्थापन परमपिता परमात्मा सिवाय कसैले गर्न सक्दैन। १०० प्रतिशत पवित्रता-सुख-शान्ति ५ हजार वर्ष पहिला जस्तै ड्रामा अनुसार स्थापना गरिरहेका छौं। कसरी? यस बारेमा आएर बुझ्नुहोस्। तिमी बच्चाहरू पनि सहयोगी बन्छौ। जसले धेरै मदत गर्छन् उनै विजय मालाका दाना बन्छन्। तिमी बच्चाहरूका नाम पनि कति रमणिक थिए। त्यो नामको लिष्ट एलबममा राखिदिनु छ। तिमी भट्टीमा थियो, घरबार छोडेर बाबाका बन्यौ। एकदम भट्टीमा रह्यौ। यस्तो पक्का भट्टी थियो जुनभित्र कोही आउन सक्दैनथ्यो। जब बाबाका बन्यौ भने फेरि नाम अवश्य हुनुपर्छ। सबैथोक समर्पण गरे, त्यसैले नाम राखियो। आश्चर्य छ नि- बाबाले सबैको नाम राख्नुभयो। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) कुनै पनि कुरामा संशय बुद्धि बन्नु छैन, मायाका तुफानहरूलाई महावीर बनेर पार गर्नु छ, यस्तो योगमा रहने गर ताकि मायाको तुफानले हल्लाउन नसकोस्।

२) बुद्धिमान् बनेर आफ्नो जीवन ईश्वरीय सेवामा लगाउनु छ। सच्चा-सच्चा रुहानी समाजसेवी बन्नु छ। रुहानी पढाइ पढ्नु र पढाउनु छ।

वरदान:- संकल्परूपी बीजलाई कल्याणको शुभ भावनाले भर पुर राख्ने विश्व कल्याणकारी भव जसरी सारा वृक्षको सार बीजमा हुन्छ यस्तै संकल्परूपी बीज हर आत्माप्रति, प्रकृतिप्रति शुभ भावनावाला होस्। सबैलाई बाबा समान बनाउने भावना, निर्बललाई बलवान बनाउने, दुःखी अशान्त आत्मालाई सदा सुखी शान्त बनाउने भावनाको रस वा सार हर संकल्पमा भरिएको होस्। कुनै पनि संकल्परूपी बीज यस सारबाट खाली अर्थात् व्यर्थ नहोस्, कल्याणको भावनाले समर्थ होस् तब भनिन्छ बाबा समान विश्व कल्याणकारी आत्मा।

स्तोत्र:- मायाको झमेलाबाट आत्तिनुको सट्टा परमात्मा मेलाको मौज मनाइराख।